

Museerne i defensiven

En revision af museumsloven er under opsejling. Og derfor havde kulturminister Ole Vig Jensen den 3. november trommet den danske museumsverden sammen til en konference på Danmarks Biblioteksskole for at høre, hvad museumsfolkene havde at fremføre i den anledning. Det Danske Filmmuseum var også blevet inviteret og vi mødte naturligvis op, selvom museet ikke har samme interesse i en ny museumslov som andre museer. Filmmuseet er som nogle måske vil vide ikke under museumsloven, men under filmloven, som vi jo i øvrigt også i skrivende stund afventer en revision af.

Kulturministeren lagde ud med en indledning, der ikke rummede meget nyt for den, der havde læst hans kronik i Politiken tidligere på efteråret. Han gjorde opmærksom på, at UNESCO har udnævnt årene 1988-97 til et kulturdecade, men det skal man nok ikke lægge for meget i. Det lader i hvert fald ikke til, at den danske regering gør det. Nok har man et 3-årigt idéprogram på kulturrens område, men det drejer sig så vidt man kan forstå mest om omprioriteringer. For vigtigst af alt, hvad kulturmini-

steren sagde, var ordene om, at man ikke skulle vente sig flere penge.

Så var tonen givet, og de mange efterfølgende indlæg var da også afstemt derefter. De statslige museer holdt en lav profil ved konferencen. Det var de statsstøttede museer, der førte sig frem, og det var da også naturligt, for det er jo især støtten og fordelingen mellem stat og kommuner, kampen står om.

De mange museumsfolk, der ytrede sig, var flinke og forstående over for de økonomiske problemer, som politikerne gennem de sidste 20-25 år har påført landet. Alle forstod jo, at der skal spares, og argumentationen var defensiv. Der var ingen, der krævede noget. Men der var mange, der bad så mindeligt om, at deres kæphest måtte blive sparet. For nedskæringer var tilsyneladende af alle accepteret som en naturlov. Og dog var der nogle enkelte aggressive røster i køret, og der kom nogle interessante tal på bordet. Nu ved vi alle, at tal kan bruges til hvad som helst. Men da politikerne gør det kan andre naturligvis også gøre det. Flemming Johansen fra Glyptoteket henvendte sig således til kulturministeren i dennes egenskab af minister for såvel sport som kultur, og gjorde

opmærksom på, at i betragtning af, at der kun er 1.3 millioner tilskuere til dansk divisionsfodbold, men 7 millioner besøgende på museerne om året, skulle man måske overveje at fordele pengene mellem fodbold og museer på en anden måde end de bliver nu. Og Flemming Johansen talte med indignation og harme, som det ikke er svært at dele, om det indtryk af dyb provins, man får, når man vender hjem til København efter at have været ude i Europa, hvor det ene mageløse museum efter det andet opstår i disse år. Og det er ikke blot kunstmuseer. I London åbnede med enorm publicity Museum of the Moving Image i september. I begyndelsen af december afholdes i Düsseldorf et symposium om fremtidige filmmuseer. Vi er også repræsenterede, vel vidende, at det museum for de visuelle kunstarter i det 20. århundrede som vi foreslog for første gang for over 20 år siden vil forblive en utopi langt ind i det 21. århundrede. Hvorfor? Og hvorfor skal så megen energi i dag bruges alene på at væge for sig og forsvare det, vi har? Hvorfor er en Store Bælts-bro og et TV 2 i grunden vigtigere end de danske museer?

Ib Monty

Klasse er der også over *Mistænkt*, der foregår i den sorte periode, den sorte films og kommunistforfølgelsesnes. Stilen er bevidst gammeldags, med gamle Technicolor-farver og langsom, fint underspillet afdækning af tyske nazisters indsmugling under falsk identitet (som jøder!), ligesom i flere af de gamle film, hvoraf et par også har titlen *The House On (Xx) Street*.

En ung kvinde, hvis liberale meninger har bragt hende for Komiteen for U-amerikansk Virksomhed, så hun mister sit job hos *Life Magazine*, opdager mystiske ting i nabohuset og følger sporene til den politiker, der har bragt hende i fedtefadet, og som vil bruge nazisternes talenter mod den nye fjende. Den kvindelige hovedperson bringer filmen over i noir-melodramaet (som f.eks. *Sorry, Wrong Number*, 1948), hvor følelser betyder mere end krimiintrigen. Heltinden hjælpes af en modvillig FBI-agent, der er blevet forelsket i hende, og de får ikke hinanden i enden, meninger og livsstil er for forskellig. Det politiske tema er integreret i personkarakteristikken, og der er i usædvanlig grad kælet for skuespillerpræstationerne. Kelly McGillis (*Vidnet*) demonstrerer Kath-

Kelly McGillis og Jeff Daniels i *Mistænkt*.

leen Turner'sk nuancerigdom – og ligner hende også af ydre – suppleret af Jeff Daniels' sårbare almindelighed og Mandy Patinkin som skurken, hvis nedtromlende venlighed afslører magtmandens afstumpethed.

Kaare Schmidt